

תת"ע 5606/07/16 - ח'דירי ח'אלד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

תת"ע 5606-07-16 מדינת ישראל נ' ח'דירי ח'אלד

בפני	כבוד השופטת מנאל חליחל-דיאב
המבקש	ח'דירי ח'אלד
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב האישום בטענת התישנות.

ביום 19/7/16 הוגש כנגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב מספר רישוי 6734167 ביום 18/11/15 בכביש 71 ק"מ 23.4 בדרך שאינה עירונית בה מותרת מהירות מירבית 80 קמ"ש במהירות של 128 קמ"ש שתועדה במצלמה, עבירה לפי תקנה 54 (א) לתקנות התעבורה, [תשכ"א 1961].

במסגרת הדיון שהתקיים בפני ביום 15.12.2016, ובטיעוני ב"כ המבקש שהוגשו בכתב עתר לביטול כתב אישום מחמת טענת התישנות וטען כי חלפו 4 חודשים מיום ביצוע העבירה לתאריך המשלוח, לטענתו לפי סעיף 225א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"), לרשות המאשימה עומדים 4 חודשים מיום ביצוע העבירה עד לשליחת הודעה לנאשם בדבר העבירה אותה ביצע, או הגשת כתב אישום בתוך הזמן הנקוב בסעיף, דבר אשר לא נעשה בתיק זה. ב"כ המבקש אף הוסיף כי טופס המעקב עליו הסתמכה המאשימה להוכחת מסירת ההודעה חסר פרטים מהותיים שבהעדרם לא ניתן להוכיח את חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 א לתקנות התעבורה. כן הוסיף כי המסמך שהונפק ממערכת הדותן המשטרתית אינו מהווה רשומה מוסדית לפי סעיף 36(ג) לפקודת הראיות, ומכאן שחזקת המסירה הקבועה בחוק לא נתמלאה ואינה עומדת לטובת המאשימה. אישורי המסירה, אם הוצגו, לטענתו אינם מוכיחים את דבר המסירה לנאשם ואינם ממלאים אחר הוראות החוק והפסיקה.

התביעה התנגדה לבקשה, וצירפה מסמכים אשר יש בהם לטענתה כדי ללמד שהודע לנאשם על ביצוע העבירה במסגרת ארבעת החודשים הקבועים על פי חוק. עוד טען ב"כ המשיבה כי נשלחו למבקש גלויית אישור משלוח דבר דואר רשום והודעה על ביצוע העבירה, אשר יש בהם כדי לגדוע את תקופת התישנות. ב"כ המשיבה צירף טופס מעקב מאתר רשות הדואר ממנו ביקש ללמוד כי ההודעה על ביצוע העבירה נמסרה לנאשם ביום 16.12.2015.

ב"כ המשיבה הפנה לפסיקה שלפיה אישור משלוח בדואר רשום מהווה אישור מסירה כדין וכי אישור המסירה עליו חתום המבקש הומצא לאותה כתובת אליה נשלחה ההודעה.

עמוד 1

בסעיף 225 א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"), מוסדרים מועדי ההמצאה בעבירות תעבורה כאשר לענייננו המדובר בסעיף (א1):

"היתה העבירה עבירת תעבורה כמשמעותה בפקודת התעבורה, שהחשד לביצועה מבוסס על צילום רכב כאמור בסעיף 27 א' או 27 א1 לפקודה האמורה, לא יוגש עליה כתב אישום ולא יומצאו לבעל הרכב בעניינה הזמנה או הודעת תשלום קנס, אם כתב האישום, ההזמנה או הודעת תשלום הקנס טרם נשלחו ועברה תקופה כמפורט להלן:

(1) ארבעה חודשים ממועד ביצוע העבירה, למעט רכב כאמור בפסקה 2:

(2) שישה חודשים ממועד ביצוע העבירה... "

דהיינו, כשמדובר בעבירת תעבורה המתבססת על צילום העבירה, כמו במקרה שלפנינו, על המדינה להוכיח שהודעה על דבר ביצוע העבירה או הזמנה לדין- כתב אישום, בגין ביצוע העבירה נשלחו לכתובת המבקש וזאת בתוך 4 חודשים מיום ביצוע העבירה.

על מנת להשלים את תמונת המצאת ההזמנה יש לבחון את **סעיף 44 א'** בתקנות סדר הדין הפלילי, שם נקבעת **חזקת המסירה** וזו לשונה:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את הזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

מכאן שעל מנת שהחזקה בסעיף זה תתגבש, על התביעה להוכיח קיומן של עובדות הקשורות למשלוח ההזמנה, או הודעה למבקש בדואר רשום, תוך הצגת אישור המשלוח ובהתאם למבחנים אשר נקבעו בהחלטתה של כב' השופטת אריאלי בתת"ע 775-07-08 מ"י נ' אבו סביה, שם נקבע ביחס לתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי בעניין משלוח ההודעה בדואר רשום:

"...אין במסמך זה, לטעמי, כדי להוות ראיה מספקת לשם החלתה של חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות. בעניין זה הריני מקבלת את טענת ב"כ הנאשמת, לפיה "אישור המסירה" עליו נסמכת המאשימה, חסר פרטים מהותיים

שבהעדרם, אין לבסס עליו את חזקת המסירה. עובד רשות הדואר ציין רק את שמו "עבד" ואת התאריך "23.4.08" וסימן איקס לצד המילים "לא נדרש". הוא לא פרט, במקום המתאים לכך במסמך, כיצד פעל באותו תאריך - האם ביקר בכתובתה של הנאשמת? האם איש לא נמצא במען? האם השאיר לה הודעה בביתה והפנה את דבר הדואר למסירה ביחידת הדואר? לא ניתן ללמוד מן האישור האם בכלל נערך ביקור בביתה של הנאשמת, שמא היא הוזמנה לסור ליחידת הדואר ולא הגיעה. כמו כן, עובד הדואר כלל לא ציין את פרטיו המלאים על גבי האישור, לרבות שם משפחתו, ולא חתם על האישור כנדרש".

במקרה שבפנינו הגיש ב"כ המשיבה ביום 15.12.16 רשימה של מסמכים, נספח א' שהינו אישור המשלוח בדואר רשום שנשלח ביום 27.11.15 מעיד על משלוח דבר דואר לנמען בשם חדירי חאלד מכפר סולם, ונספח ג' צורף טופס מעקב בדבר מסירת המכתב למענו בכפר סולם בתאריך 16.12.15. מעיון במסמכים אלו עולה באופן חד משמעי כי אין כל אינדיקציה כיצד פעל עובד רשות הדואר במקרה זה, האם הוא ביקר בכתובת הנאשם? האם איש נמצא במען? האם השאיר הודעה בביתו? האם הפנה את דבר הדואר למסירה ביחידת הדואר?

יצוין כי אף במקרה שבפנינו אין כל אינדיקציה לשמו של עובד הדואר. בנוסף לכך נספח ג' הינו אישור מעקב מאתר רשות הדואר שאינו עונה על המבחנים אשר פורטו בפסק דין אבו סביה שהזכרתי לעיל, אין בו כל פרט מהותי בדבר אופן מסירת המסירה לנמען ועל דרך פעולתו של אותו עובד עת שמסר את ההזמנה ו/או ההודעה לנמען. עוד אעיר במקרה שלפנינו להבדיל מהמקרה שנדון בפסק דין אבו סביה אף לא צוין שמו של אותו עובד דואר.

מעיון בנספח ד' שצורף להודעת המשיבה שכותרתו "אישור מסירה" אכן יש בו פרטים מהותיים כדרישת החוק והפסיקה, ניתן לראות בו באופן ברור כי המוסר ביקר במענו של המבקש, תאריך הביקור, שעת הביקור ושמו המלא של המוסר ואף שם המבקש, אך הוא אינו רלוונטי בענייננו כי נמסר לאחר יותר מ-4 חודשים ממועד ביצוע העבירה.

מכאן, הנני קובעת כי לא התקיימה בענייננו מסירה כדין והמשיבה לא עמדה בנטל ההוכחה כי היא ביצעה את ההזמנה למבקש בפרק הזמן של 4 חודשים מיום ביצוע העבירה הנטענת, משכך הנני מקבלת את טענות ב"כ המבקש ומורה על מחיקת כתב האישום בתיק מחמת התיישנות.

ניתנה היום, י"ד טבת תשע"ז, 12 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.